

насяше нови вести, нови надежди, новъ куражъ. И децата знаеха, че ще воюваме. Нѣколко дни подъ редъ между долнокрайчани и горнокрайчани край вѣтрената мелница се водятъ сражения. Еднитѣ сж съюза, другитѣ — турцитѣ. Мелницата бѣше Одринъ. И Одринъ бѣ превзетъ отъ съюза. Само, че момчето на кмета остана безъ око. — Децата играеха на война; възмажелитѣ желаяха войната; а старитѣ, замислени мълчаха и пухкаха въ себе си, че знаеха какво носятъ войнитѣ и каква сила е турчина.

Петъръ Габара обикаляше по-често кръчми и кафенета, за да наблюдава какво става съ хората. Отъ писмата на Андрея Поряза той знаеше вече, войната ще бжде. И зачести срещи съ селенитѣ за да провѣри духътъ между тѣхъ. Онова, което долавяше, бѣ въ полза на войната. Пъкъ и самъ той намираше, че при единъ съюзъ — Турция ще бжде бита. Особено, когато разбра, че ще има поддръжка и отъ Русия. Смущаваше го само едно: ще се запази ли съюза?

Миналото не му даваше надежда. То го отчайваше. Всички ламтятъ за Македония, — заключаваше той. И съ задъхани гърди се спираше предъ страшния въпросъ: ако на края, съюзницитѣ се скаратъ за нея! Мисълта му го отвеждаше по-далечъ: спомняше си какво очакватъ нашитѣ северни съседи — и тогава сънь го не хващаше.

Въ такива ноци Петъръ Габара по часове стоеше до прозореца на своята стая и гледаше потъмнѣли двори; взираше се къмъ своитѣ ниви. — И наддѣляваше ли мисълта, че Сребърна може да бжде подъ чужда властъ — готовъ биваше да се противопостави на очакваната война. Често допущаше, че съюза ще успѣй. И тогава въ него се разгаряше огъня, що топли гърдитѣ му на Сливница; готовъ бѣ да поведе своя полкъ и да се бие, както се е билъ. Ала надсмогваше ли съмнението въ успѣха; разкриляше ли се загнѣзде-